

Arrest

nr. 212 781 van 22 november 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige broers en zussen X, X, X, X en X, op 22 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 16 januari 2017 in Kampala (Oeganda) een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met hun zus, die de Somalische nationaliteit heeft en in België werd erkend als vluchteling.

Met de thans bestreden beslissingen worden de gevraagde visa geweigerd. De beslissing in hoofde van eerste verzoekster luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene haar oudste zus, F. M. A. wenst te komen vervoegen in België, kan ze zich niet beroepen op gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het bestaan van vermeende familiale of affectieve banden betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU ni et voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De Vreemdelingenwet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in artikel 8, tweede alinea van het EVRM. De authenticiteit van de geboorteakte van betrokkene opgemaakt door de lokale overheid te Mogadishu op 19.10.2016, kan niet worden geverifieerd, en al evenmin de omstandigheden waarin dit document werd opgesteld. Hetzelfde principe geldt voor de authenticiteit van de overlijdensaktes van de ouders van betrokkene, opgemaakt in Kismayo op respectievelijk 31.07.2006 (moeder) en 26.01.2011 (vader), alsook voor de akte opgemaakt door de Banadir Regional Court op 05.01.2012 waarbij de oudste zus haar 5 broers en zussen adopteerde na de dood van hun ouders : de echtheid ervan kan niet worden vastgesteld. Bovendien bewijst betrokkene niet dat ze financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon of dat ze in het land van herkomst geïsoleerd leeft en geen andere familieleden meer zou hebben die voor haar zorgen. Er zijn dus geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier die de toekenning van een humanitair visum D op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, kunnen rechtvaardigen.”

De weigeringsbeslissingen in hoofde van de overige verzoekende partijen zijn identiek gemotiveerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel betogen de verzoekende partijen onder meer dat de motiveringsplicht wordt geschonden omdat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden nagegaan, maar *“uit de motivering valt niet af te leiden waarom verwerende partij de authenticiteit niet kan vaststellen. De documenten bevatten nochtans stempels en gegevens van de autoriteit die de documenten heeft afgeleverd.”* Zij stellen:

“Met deze motivering schendt verwerende partij de motiveringsplicht, omdat verzoekers op deze manier niet kunnen begrijpen waarom de voorgelegde documenten buiten beschouwing worden gelaten. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn/” (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Verzoekers kunnen enkel gissen naar de reden waarom verwerende partij de authenticiteit van de documenten niet kan nagaan. Is het omdat het Somalische documenten betreft die niet kunnen worden gelegaliseerd? Is het omdat de Belgische autoriteiten om andere redenen Somalische documenten in het algemeen niet aanvaard? Of kunnen de specifieke documenten die verzoekers hebben voorgelegd om een bepaalde reden niet worden aanvaard?”

2.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota dat de bewijslast bij de aanvragers ligt, dat de authenticiteit van de Somalische documenten niet kan worden nagegaan waardoor de afstammingsband met de in België verblijvende zus niet kan worden aangetoond en dat de verzoekende partijen het tegendeel niet aantonen. Verder stelt zij dat Somalië een land is waarvan de regering niet door België wordt erkend, dat er een algemeen probleem van betrouwbaarheid is bij de Somalische documenten wat ook de reden is waarom ze niet worden gelegaliseerd door de Belgische instanties. Dat het derhalve aan de verzoekende partijen toekomt om op basis van andere documenten of bewijzen de afstammingsband met hun in België verblijvende zus aan te tonen.

2.3. Hoewel de verzoekende partijen in hun eerste middel de materiële motiveringsplicht geschonden achten en niet uitdrukkelijk de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren, blijkt ontegensprekelijk uit hun betoog dat zij ook de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren door te stellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt om welke reden de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden nagegaan door de verwerende partij terwijl zij documenten hadden voorgelegd die nochtans stempels en gegevens bevatten van de autoriteit

die de documenten heeft afgeleverd en door te stellen dat de motieven kenbaar en draagkrachtig moeten zijn om die beslissing te ondersteunen. (RvS 6 oktober 2015, nr. 232.462).

De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht, zoals die onder meer wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Hoewel de verwerende partij niet moet overgaan tot het motiveren van de motieven van de bestreden beslissing, kunnen de verzoekende partijen in casu worden gevolgd waar zij stellen dat zij in het ongewisse worden gelaten omtrent de reden waarom de authenticiteit van de documenten en de omstandigheden waarin ze werden opgesteld niet zouden kunnen worden vastgesteld. Dit klemmt des te meer nu zij stellen dat de stukken die zij hadden voorgelegd en stempels en gegevens van de autoriteit die de documenten heeft afgeleverd bevatten. De verwerende partij geeft hieromtrent nadere toelichting in haar nota, maar deze a posteriori-motivering volstaat uiteraard niet om het gebrek in de bestreden beslissingen ongedaan te maken.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS